

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Episcopo Et Cantori Et Magistro N. Archidiacono Trecensibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20020

EPISCOPO ET CANTORI ET
Magistro N. Archidiacono Trecentibus.

Epil. 189.
De controver-
sa inter Deca-
nam & Epil-
copum Altisio-
dorensium.
Vide Inferiam
Epistolam Al-
tisiensis pag.
131.

Dilectis filiis Decano Altisiodorensis Ecclesie ac magistro B. venerabilis fratris nostri Altisiodorensis Episcopi procuratore in nostra presentia constitutis, idem magister proposuit coram nobis quod cum dictus Episcopus R. Presbyterum domus Dei de Monte atrito, in qua provisionem & dispositionem plenariam idem Episcopus obtinere dinoscitur, detineri faceret vinculis mancipatum pro eo quod bona quedam ejusdem domus, que furtive subtraxerat, restituere detrectabat, propter quod etiam ab eodem Episcopo fuerat excommunicationis sententia innodatus, & supradictus Decanus Episcopum monuisset ut eidem restitueret vel saltem recederet Presbyterum memoratum, quem ad jurisdictionem suam spectare firmiter assererat, idem Episcopus multiplicem rationem allegans quare se ad hoc nullatenus teneri dicebat, eundem Presbyterum restituere vel recedere penitus recusavit, proponens quod super hoc eidem Decano paratus erat in propria curia, cum Decanus ejus vassallus existeret, vel coram arbitris communiter eligendis, seu etiam coram Metropolitanis justitiam exhibere, Decanus autem hæc omnino recusans cepit graviter comminari quod tale aliquid faceret quod Episcopo displiceret. Propter quod Episcopus metuens ne Decanus aliquid in suum præjudicium attentaret, se ac suos, statum Ecclesie ac civitatis suæ protectioni Metropolitanis supponens, ad metropolitanæ sedis audientiam provocavit, festum sanctæ Mariæ Magdalene proximo præteritum terminum appellationi præfigens. Verum Decanus post modicum Canonice Altisiodorensibus convocatis, interdictum hujusmodi eis contradicentibus promulgavit, ut Episcopo in civitate presente à divinis in Altisiodorensi Ecclesia cessaretur. Postmodum verò cum die appellationi præfixo comparuissent partes coram Officiali Curie Senonensis, Decanus allegans quod appellationi ab Episcopo interpositæ ideo non duxerit deferendum quoniam Presbyter supradictus adhuc in vinculis tenebatur, vocem ad nos appellationis emisit. Officialis autem irritum iudicans interdictum à Decano post appellationem Episcopi ad sedem metropolitanam interpositam promulgatum, Capitulo Ecclesie Altisiodorensis injunxit ut

interdictum illud nullatenus observaret. Cumque postmodum Episcopo presente Decanus firmiter inhiheret ne in Ecclesia cantaretur, & G. Capellanum Episcopi cantantem ibidem post appellationem ad nos interpositam vinculo excommunicationis astringens, divinum officium in Ecclesia impediret, nec monitus per Episcopum sæpius officium perturbare desisteret, Episcopus demum ipsum, tamquam contumacem & incorrigibilem, excommunicationis mucrone percussit; quem postea venerabilis frater noster Senonensis Archiepiscopus devotandum publice nuntiavit. Unde procurator ipse postulavit à nobis ut supradictam interdicti sententiam irritam judicantes, excommunicationis ab Episcopo latam sententiam faceremus usque ad satisfactionem condignam inviolabiliter observari. Decanus autem proposuit ex adverso quod cum Episcopus R. Presbyterum pertinentem ad jurisdictionem suam faceret in vinculis detineri, & ipse tam à Clericis quam laicis civitatis fuisset graviter increpatus, tamquam negligeret jus ad se pertinens defendere, qui ad servandas Ecclesie consuetudines juramento super hoc præstito tenebatur, per se ipsum Episcopum monuit ut Presbyterum ipsum restitueret libertati, paratus sufficienter ostendere quod ad jurisdictionem suam idem Presbyter pertinebat, eundem Episcopum demum faciens per plures alios commoneri ut Presbyterum sibi redderet vel recederet, vel saltem poneret in sequestro. Cumque nequisset Episcopus ad istorum aliquod inclinari, Capitulo convocato Decanus, de conniventia ejus, hujusmodi posuit in Ecclesia interdictum, ut Episcopo in civitate presente cessaretur in Ecclesia penitus à divinis, executionem nihilominus sententiæ suspendendo donec super hoc haberet eum Archiepiscopo, qui proximo venturus erat in civitate, tractatum; per quem sperabat posse concordiam reformari. Ceterum licet postea presente Archiepiscopo Episcopum monuisset ut aliquem supradictorum modorum ad liberationem Presbyteri acceptaret, in nullo tamen proficere potuit apud eum, quinimmo ad metropolitanæ sedis audientiam Episcopus appellavit, appellationi suæ præfigens terminum supradictum. Unde Decanus in Capitulum rediens Canonice universis injunxit ut interdictum, sicut ab eo positum fuerat, observarent. Die verò appellationi præfixo co-

ram Senonensi Officiali Decanus cum Episcopi procuratore comparens, & gravamen sibi metuens imminere, ad sedem apostolicam appellavit, *Letaris Jerusalem* appellationi suae termino constituto, & se ac statum suum & Altisiodorensis Ecclesiae protectioni sedis apostolicae supponendo. Cum autem Episcopo praesente post haec Decanus G. clericum ejusdem Episcopi, pro eo quod duos clericos violenter ceperat, excommunicatum publice nuntiasset, & mandasset clericis ut a se latam interdicti sententiam observarent, Episcopus in ipsum Decanum excommunicationis sententiam promulgavit, excommunicatum eum saepedicto Archiepiscopo & Capitulo Senonensi nuntiando. Propter quod ipsum Archiepiscopus de quorundam consilio nuntiavit publice devitandum, licet quidam Canonici Senonenses saniori ducti consilio, non vitaverint communionem ipsius. Ex iis igitur & aliis quae utrinque fuere proposita coram nobis intelleximus evidenter quod etsi Episcopus prudenter & utiliter providisset ut * Decanus recredidisset Presbyterum saepedictum ad omnem prorsus scandali materiam amputandam, quia tamen idem Episcopus, sicut praemissum est, diversos modos expressit secundum quos Decano paratus fuit super captione Presbyteri iustitiae plenitudinem exhibere; ad metropolitanam sedem appellans, Decanus post haec non potuit ferre sententiam interdicti. Et ideo de consilio fratrum nostrorum sententiam ipsam ab eo post appellationem legitimam promulgatam irritam decernimus & inanem; illo nequaquam obstante quod Decanus ad excusationem suam quasi variando proposuit coram nobis, quoniam prius quam Episcopus appellasset, ipse sententiam tulerat, cujus tamen effectum ad tempus duxerat suspendendum, cum interim appellatione interposita procedere non debuerit ad sententiam exequendam; Officialis tamen processum, qui post appellationem ad sedem apostolicam interpositam huiusmodi sententiam interdicti decrevit irritam & inanem, & mandavit penitus non servari, temerarium judicantes, cum appellatione ad nos interposita nihil debuerit innovare. Praeterea licet excommunicationis sententia per Episcopum promulgata rite lata prima facie videtur, quoniam cum per jamdictum Officialem mandatum esset ne servaretur in Ecclesia interdictum, & idem Decanus ne celebraretur in Ecclesia prohibendo, di-

* Decano

vinum videretur officium perturbare, quia tamen post appellationem ad nos interpositam ex parte Decani, cui etiam Officialis duxerat deferendum apostolos concedendo, non solum principale negotium, sed accessoria etiam ad nostrum referebantur examen, sententiam ipsam, ut post appellationem ad nos legitime interpositam promulgatam, decernimus viribus caruisse, ac ipsum Decanum ea non fuisse ligatum. Verum licet Archiepiscopus, quorundam consilio circumventus, post appellationem ad nos emissam, de qua sibi per Officialis sui litteras innotuerat, Decanum denuntiaverit evitandum, Senonenses tamen Canonicos, qui saniori ducti consilio communicarunt eidem, ut appellationi ad nos interpositae magis quam denuntiationi ab Archiepiscopo factae deferrent, inculpabiles iudicamus. Quia vero an ad Episcopum vel Decanum iurisdicatio pertineat Presbyteri saepedicti nobis ad plenum constare non potuit, causam ipsam vestro duximus examini committendam, per apostolica scripta mandantes quatenus vocatis qui fuerint evocandi, audiat quaecumque duxerint proponenda, & causam ipsam appellatione remota sine canonico terminetis, facientes &c. Testes autem &c. Nullis litteris obstantibus praeter assensum partium &c. Quod si non omnes, duo vestrum &c. Datum Romae apud sanctum Petrum i. v. Idus Ianuarij anno decimo.

NOBILI VIRO COMITI
Nivernensi.

UT esset Cain vagus & profugus super terram, nec interficeretur a quoquam, tremorem capitis signum Dominus imposuit super eum: * Quia Iudaei, contra quos clamat vox sanguinis Iesu Christi, etsi occidi non debeant, ne divinae legis obliviscatur populus Christianus, dispergi tamen debent super terram ut vagi, quantum facies ipsorum ignominia repleatur, & quarant nomen Domini Iesu Christi. Blasphematores enim nominis Christiani non debent a Christianis Principibus in oppressionem servorum Domini confoveri, sed potius comprimi servitute, qua se dignos merito reddiderunt cum in illum manus injecere sacrilegas qui veram eis conferre venerat libertatem, super eos & filios suos esse ipsius sanguinem conclamantes. Verum, sicut nostris est auribus intimatum, quidam Principes seculares ad Deum, cui nuda sunt omnia & aperta, non habentes

Epist. 190.
Adversus Iu-
daeos.

f. Quare